

Poznań, dnia 8 stycznia 1975 r.

Za dowodem doręczenia

L. dz. KL-III-6801-9/75

nr rejestru ks. A 196

013

DECYZJA

w sprawie wpisania dobra kultury do rejestru zabytków

Na podstawie art. 4 i 14 ust. 1 Ustawy z dnia 15. II. 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. nr 10, poz. 48) i art. 99 Kodeksu Postępowania Administracyjnego wpisuje się do rejestru zabytków miasta Poznania. **Ogród Botaniczny Uniwersytetu im. A. Mickiewicza**

w Poznaniu, ul. Dąbrowskiego 165.

Ogród Botaniczny położony między ul. Dąbrowskiego, Botaniczną, św. Wawrzyńca i Polską na powierzchni ok. 16 ha, założony w latach 1923-1925 w części przy ul. Botanicznej i 1936 rozbudowany w części przy ul. Dąbrowskiego wg. projektu prof. Rudolfa Bogttnera, Władysława Marcińca i Edwarda Strausa, w stylu XIX-wiecznej architektury ogrodowej.

Uzasadnienie: Ogród przedstawia wysoką wartość naukową, dydaktyczną i ogólnospołeczną. Jest jedynym w swoim typie założeniem na terenie Polski. Zawiera cenną kolekcję roślin, w tym około 70 gatunków unikalnych.

~~Decyzji niniejszej na podstawie art. 100 § 1 Kodeksu Postępowania Administracyjnego nadaje się~~
~~rygor natychmiastowej wykonalności. Od decyzji tej przysługuje odwołanie do Ministerstwa Kultury~~
~~i Sztuki za pośrednictwem Konserwatora Zabytków Miasta w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji.~~

Zgodnie z art. 62 ust. 2 Ustawy o Radach Narodowych w brzmieniu jednolitego tekstu /Dz.U. Nr 47 z 1973r. poz.277/ oraz w związku z art. 110 § 3 KPA decyzja niniejsza jest ostateczna.

Odpisy decyzji otrzymują:

do wykonania:

1. Uniwersytet im. Adama Mickiewicza

2. Instytut Biologii

3. Ogród Botaniczny

ul. Dąbrowskiego 165 Po z n a ń

do wiadomości:

Urząd Dzielnicowy Poznań-Jeżyce

1. _____

2. Ministerstwo Kultury i Sztuki

Zarząd Ochrony Zabytków

3. W a r s z a w a

4. a/akta

Dr. inż. PREZYDENTA MIASTA
[Signature]
Konserwator Zabytków m. Poznania

dr. Eugeniusz Linetto

POUCZENIE

o skutkach wpisu do rejestru zabytków nieruchomych.

Wpisanie obiektu do rejestru zabytków pociąga za sobą następujące skutki wymienione w Ustawie z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10 poz. 48).

Art. 18. Organy służby konserwatorskiej w czasie uzgodnionym z właścicielem (użytkownikiem) mają prawo badania przedmiotów o przypuszczalnej wartości historycznej, naukowej lub artystycznej w miejscu gdzie się znajdują, w celu stwierdzenia czy stanowią dobro kultury, stwierdzenia stanu ich zachowania, albo sporządzenia dokumentacji.

Art. 19. Organy służby konserwatorskiej mają prawo umieszczać na zabytkach nieruchomych odpowiednie znaki lub napisy.

Art. 21. 1. Wszelkie prace i roboty przy zabytkach oraz prace wykopaliskowe wolno prowadzić tylko za zezwoleniem właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Art. 25. 1. Właściciel i użytkownik zabytku, każdy w zakresie swoich obowiązków wynikających z umowy lub określonych przepisami prawa, obowiązani są dbać o jego zachowanie a w szczególności:

- 1) zabezpieczyć przed zniszczeniem, uszkodzeniem i dewastacją,
- 2) niezwłocznie zawiadomić właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków o wydarzeniach mogących mieć wpływ ujemny na stan i zachowanie zabytku,
- 3) zawiadomić w ciągu jednego miesiąca wojewódzkiego konserwatora zabytków o przejściu własności zabytku na inną osobę lub o oddaniu zabytku nieruchomego w całości lub w części w użytkowanie, najem lub dzierżawę.

Art. 27. 1. Bez zezwolenia właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków nie wolno zabytków burzyć, niszczyć, przerabiać, odnawiać, rekonstruować, konserwować, zabudowywać, odbudowywać, zdołbić, uzupełniać, rozkopywać ani dokonywać żadnych innych zmian.

2. Bez zezwolenia właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków nie wolno przemieszczać zabytków nieruchomych z naruszeniem skomponowanego lub ustalonego tradycją układu terenowego ani też przenosić lub wynosić zabytków ruchomych z naruszeniem skomponowanych lub ustalonych tradycją wnętrz budownictwa świeckiego i sakralnego.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również do robót mogących przyczynić się do zszpecenia otoczenia zabytku nieruchomego lub widoku na ten zabytek.

4. Udzielenie zezwolenia na roboty wymienione w ust. 1—3 wojewódzki konserwator zabytków może uzależnić od wykonania badań i dokumentacji zabytku.

Art. 30. 1. Wojewódzki konserwator zabytków, uznając potrzebę przeprowadzenia konserwacji zabytku, może nakazać właścicielowi lub użytkownikowi dokonanie robót konserwatorskich w określonym terminie. W stosunku do zabytku nieruchomego wojewódzki konserwator zabytków, działa w porozumieniu z organami nadzoru budowlanego.

Art. 31. 1. Właściciel lub użytkownik zabytku nie stanowiącego własności Państwa powinien w terminie jednego miesiąca od dnia doręczenia nakazu (art. 30 ust. 1) oświadczyć na piśmie, czy wykona nakazane roboty we właściwym zakresie i na własny koszt.

Art. 32. 1. Wierzytelność Państwa z tytułu robót wymienionych w art. 31 ust. 2 prowadzonych przy zabytkach nieruchomych, nie stanowiących jego własności, zabezpiecza się na zasadach i w trybie przewidzianym w art. 9—12 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków mieszkalnych (Dz. U. Nr 27, poz. 166).

Art. 33. Jeżeli właściciel zabytku, a w razie nieustalenia właściciela lub miejsca jego pobytu — użytkownik zabytku nie przestrzega przepisu art. 25 albo jeżeli interes publiczny wymaga przejęcia na własność Państwa zabytku o szczególnej wartości historycznej, naukowej, artystycznej w celu udostępnienia zabytku ogółowi, zabytek może być przejęty na własność Państwa.

Art. 36. Osoba, która otrzyma zarejestrowany zabytek w drodze spadku, darowizny lub zapisu, obowiązana jest zawiadomić o tym wojewódzkiego konserwatora zabytków właściwego dla miejsca, gdzie znajduje się zabytek, w ciągu trzech miesięcy od daty objęcia go w posiadanie.

Art. 37. 1. W razie uzasadnionej obawy zniszczenia, uszkodzenia lub wywiezienia zabytku bez zezwolenia za granicę, jako też niezapewnienia zabytkowi, pomimo wezwania ze strony organu służby konserwatorskiej, należytych warunków konserwacji, wojewódzki konserwator zabytków może zabezpieczyć ten zabytek przez ustanowienie tymczasowego zajęcia aż do chwili usunięcia niebezpieczeństwa.

2. Tymczasowe zajęcie polega na przeniesieniu zabytku ruchomego, w zależności od rodzaju przedmiotu, do państwowego muzeum, archiwum lub biblioteki, w stosunku zaś do zabytku nieruchomego — na oddaniu go w zarząd organowi prezydium rady narodowej administrującemu nieruchomości państwowymi albo innej instrukcji państwowej lub społecznej.

Art. 38. 1. Zabytek nieruchomy może być użytkowany wyłącznie w sposób zgodny z zasadami opieki nad zabytkami i w sposób odpowiadający jego wartości zabytkowej.

Art. 73. 1. Kto szkodzi lub zniszczy zabytek podlega karze więzienia do lat 5 i grzywny.
2. Jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega karze aresztu do 6 m-cy lub grzywny do 20.000,— zł.

Art. 75. Kto w celu przeszkodzenia w wykonaniu przez organ służby konserwatorskiej obowiązków wynikających z niniejszej ustawy utrudnia lub uniemożliwia dostęp do przedmiotów zabytkowych, udziela świadomie fałszywych informacji lub działa w inny złośliwy sposób, podlega karze aresztu do 1 roku i grzywny do 30.000,— zł albo jednej z tych kar.

Art. 78. Kto będzie właścicielem lub użytkownikiem zabytku:

- 1) nie zabezpieczy zabytku przed zniszczeniem, dewastacją lub uszkodzeniem,
- 2) nie zawiadomi woj. konserwatora zabytków:
  - a) o wydarzeniach mogących mieć ujemny wpływ na stan i zachowanie zabytku,
  - b) o przejściu własności lub użytkowania zabytku na inną osobę,
  - c) o nabyciu zarejestrowanego zabytku w drodze spadku lub zapisu albo
  - d) o zmianie miejsca, w którym się znajduje zarejestrowany zabytek ruchomy, podlega karze aresztu do 3 m-cy lub grzywny do 4.500,— zł.